

(המשך מעמוד 16)

שעות ספורות לפני מעצרו של רובין סיפרה אורסולה לכתב העולם הזה: "אני מאוד סובלת משריפת המכון. עד עתה הייתי עם הדוקטור רובין חיים יפים, למרות שאנחנו לא נשואים. אני גרושה — הייתי נשואה פעם ליהודי ממוצא ישראלי — ורובין הוא הכן. לכן אנחנו לא יכולים להתחתן. יש לי ילד מנישואי, ואנחנו מספיק לים בו יפה. אך מאז השריפה החלו הצרות. התחילו לכתוב עלינו כעיתונים, וכול הילדים בבית-הספר התחילו להתלחש בינינו. הילד שלי הרגיש בכך, והוא בא הביתה עם שאלות. אני הסברתי לו הכל. אין מה להסתיר. אמרתי לו שתמיד עלולה לפרוץ שריפה, במיוחד במקום שבו עובדים אנשים ומצוי בו בניין. הסברתי לו גם את התאונה האומללה שקרתה לאפרתי — זה שנישרף במכון ומת.

"גוסף לצרות שיש לנו מן החוקים היסטוריים שיש במדינה, שבגללם אין אנו

השורה שבו

החוקים המסופשים

יכולים להינשא, אני בטוחה שעתה יתוספו לנו צרות חדשות. אני מאד חוששת ש' המשטרה תעצור את דוקטור רובין, כי אנשים מדברים עליו, כאילו שהוא אשם בשריפת המכון.

"עתה, אחרי שהמכון נשרף, אוכל קצת להתננות וללמוד עברית."

"האמת תתגלה". אורסולה לא תי' ארה לה באיזה מהירות יתממשו כל חששיו תיה. תחילה נעצר רובין, ולאחר מכן נעצרה היא עצמה. אך גם בבית-המעצר באבו כביר לא שינתה אורסולה את גירסתה הראשונה.

יצאניות תלאוביות, שבילו בחברתה ב' בית-המעצר, שמעו מפייה הכחשות נמרצות לכל חשדות המשטרה. "לא שרפנו את ה' מכון", סיפרה להם העצירה. "אני לא יודעת על כך דבר. בומן השריפה הטרא' גית הו, הייתי עם הדוקטור שלי באולת. המשטרה רוצה להתנקס בנו, ולכן היא עושה לנו את כל הצרות האלה. אך אני מאמינה שהאמת תתגלה בסוף."

אך גילוי האמת הוא למעלה מכוחה של אורסולה. את התפקיד הזה ימלא עבורה השופט, כשיובאו אליו בני הזוג למשפט. עד אז תישאר פרשת רובינס קוסמטיקום בגדר תעלומה אפופה בעשן.

המוות בהליקופטר:

שזה לומר, שמוותו של עבד אל-סלאם עארף בא כהפתעה. הוא עצמו נהג ל' ספר על תחושתו, כי סופו לא יהיה מוח' טבעי. רק שאלה אחת נשאלה, כאשר שידרה בגדאד את הידיעה כי נשיא עיראק ניספה בתאונה בהתרסק הליקופטר: האם מת כתוצאה מתאונה, או מהתנקשות מתוכ' ננת?

תחנת-השידור המחתרתית של הכורדים, ששידוריה נקלטו באיראן, הכריזה, כי לוח' מים כורדים הם שהפילו את הליקופטר, בקצה הדרומי של עיראק. בצורה זו, אפשר להניח, תתבטל מיתקפת הקיץ של הצבא העיראקי על הכורדים.

בגדאד עצמה אמרה, כי הליקופטר נפל בתאונה, באשמתו של הטייס, בגלל סופת' חול עזה. אבל מכחיית הסמוכה הבריקו כתבים מערביים, ששום סופה לא התחוללה אותו יום בסביבות בצרה.

התעורר גם חשד, כי הוטמנה פצצה ב' הליקופטר, לפני המראתו. מי יכול היה להטמין את הפצצה?

מי לא?

הקומוניסטים, אנשי הבעת, הכורדים, קצי' נים מאוכזבים, אנשי הימין, שכירי המערב, קנאים דתיים. כל אחד מאלה שייך לקבוצה

סופו של עארף

נפרדת בעיראק, וכל קבוצה הוכיחה שהיא מסוגלת להרוג ולהיהרג.

כאשר עבר נסע ההלחיה ברחובות בני דאד, ורכבות הצטופפו ובכו, נשאה השאלה עדיין בגדר תעלומה: תאונה או התנקשות? שאלה לא פחות חשובה: כיצד הצליח עארף להגיע למעמדו הרם?

***

מיליון פה, מיליון שם

ריק רודה, כתב לה מונד שהספיק לפגוש את עארף מספר פעמים בחייו, נזכר כיצד נראה מטיל אהרי חצות, ליד המלון בו שכנו ראשי המדינות הערביות בקבלנקה, לפני שבעה חודשית. "קשה היה להכירו", נזכר רולה. בפגישתם הקודמת היה עארף חזק ומלא מרץ. עתה היה רזה ב'30 קילוגרם, והתלחשו סביבו כי הוא סובל מטרטן הרם. אחרים אמרו, שהספקות אוכלים אותו. שכן לא עבר חודש, מבלי שיתגלה קשר צבאי או תוכניות לרצח.

אותו לילה בדיוק הודיעו לו, כי זה עתה נעשה נסיון לתפוס את השלטון בכוח בבגדאד. עארף פרץ בצחוק גדול, אחר כך שקע בשתיקה עצובה. מישהו אמר, שתגובה זו מעידה על אומץ' לבו הידוע. אחר אמר, כי עארף בסך הכל שמח שהוא לא היה בשעת ההפיכה בבגדאד, שנושליה מתים רק לעתים רחוקות במיטתם.

רולה נזכר בפגישה קודמת עם עארף: במשרד הנשיא בבגדאד, לפני שנתיים. בין השאר שאלו העתונאי הצרפתי כיצד ראה את פתרון בעיית פלסטין. לפני עארף היה מונח דף נייר, עליו כתב משרד החוץ את הגושים המשוערים של השיחה, וכיצד רצוי להשיב לשאלות. עארף התבונן במיסמך ו' השיב: "בדרכי שלום" וכשתבקש לפרט, הוסיף: "עלידי ביצוע החלטות האו"ם". "כל החלטות האו"ם?" שאל רולה, בערבית צחה.

"כן", השיב עארף בלי היסוס. "משמע שאתה תומך בחלוקת פלסטין ל' שתי מדינות, כהמלצת האו"ם?"

לשאלה זו לא הכין משרד החוץ תשובה. עארף ניסח תשובה במקום: "אין מקום ל' חלוקה. הפתרון הוא בהחזרת הפליטים ה' פלסטיניים. הערבים, שהיו אז רוב, ישונו להיות אדונים בארץ."

מי נשאר?

הנשיאים והמלכים של מדינות ערב צועדים בסך, בצאתם מן הישיבה הראשונה של ועידת-הפיסגה הראשונה בקאהיר, בינואר 1964. בשורה הראשונה נראים עבדאלנאצר ועארף. מאז נעלמו מן הבמה ארבעה נשיאים, שראשיהם מסומנים בעיגולים. נשיא אלג'יריה אחמד בן-בלה (אחרי נאצר), נשיא סוריה אמין אל-חאפז (שורה שלישית משמאל), נשיא סודאן איברההים עבד (אחרי חאפז).

רולה העיר, כי נמצאים בערך 1.2 מיל' יון פליטים, בנוסף לרבע מיליון ערבים בישראל, בעוד שמספר היהודים בה מגיע לשני מיליון. הנשיא עארף התרגו, "ברור לגמרי שאתה קורבן של התעמולה הציונית". הוא הפסיק לרגע, ביקש מרולה את עפרונו, והחל רושם ספרות על נייר. לבסוף הכריז בקול נצחון: "דע שבניגוד לטענותיהם חיים בישראל יותר ממיליון ערבים. אם תוסיפם לפליטים שיוחזרו, ומצד שני תוריד מיליון יהודים הרוצים להגר אבל ממשלתם מונעת זאת מהם, תמצא שלעריבים יהיה רוב נוח במדינה החדשה. אתה רואה שאפשר לפתור את בעיית פלסטין בדרכי שלום..."

"כמובן, אדוני הנשיא", השיב רולה ב' נימיס, אך נמנע מלפרסם את השיחה כל עוד חי עארף.

***

בני במערכת סיני

מה היה יחס ראשי-המדינות הערביות אל נשיא עיראק? מעניין ביותר הוא יחסו של גמאל עבדאלנאצר. השניים נפ' יחדיו

גשו לראשונה ב'18 ביולי 1958, ארבעה ימים אחרי ההפיכה שחיסלה את המלוכה בעיראק. עארף טס בשליחות למשק, שם שהה נשיא קצ'ים המאוחדת. בפני ההמונים הופיעו השניים — ואיתם נשיא סוריה ה' קודם שוכרי אל-קחאטלי — כשהם לוחצים ידיים על מרפסת הנשיאות. בשיחות פרטיות, היו היחסים קצת יותר קרירים. על כל פנים — מצידו של עבדאלנאצר.

אחרי אותה פגישה ראשונה, הביע את דעתו עבדאלנאצר, בנוכחות שגריר עיראק במצרים, פאיק אל-סמראי: "יש לנו עסק עם ילד". נשיא מצרים חשב, כי המהפכן התוסס מבגדאד חסר עדיין תבונה פוליטית, וכי עם הזמן יהיה מיושב יותר בדעותיו. עד הסוף, התייחס עבדאלנאצר אל עארף כאל בחור טוב אבל לא רציני או נבון במיוחד.

עארף העריץ את עבדאלנאצר, ותמיד חזר אל הרעיון המדיני המרכזי של חייו: איחוד מצרי-עיראקי. אבל עבדאלנאצר דחה תמיד את התוכנית, אם כי העמיד פנים שהוא שוקל אותה ברצינות. הערצה זו הכניסה את עארף בצרות. כי האיש מספר